

TORNAI JÓZSEF

Én népem, én népem

Részletek

Szép, mint egy állat-isten

Álmomban értem utol a Megvetettet,
az aljast, a kurvát.

Nem köszöntem.

Ömlött belőlem az átok,
hangom egyre furcsább:

láttam, hogy szép, csúf,

Mint egy állat-isten!

Az enyém melyik?

Végső-piros csillag-pompában
csak egy napig vadul,
aztán ott sír a szíromroncs
a szőnyegen alul.

A hibiszkuszlomb torony-hulláma
fölébe ágaskodik.

Virágfej-hullás. Sorszám

is van. Az enyém melyik?

Jaj, élek!

Hatvan éve az érettségi,
a legnagyobb háború legdicsőbb
hentesei után,
háromszor álltam vértől-ondótól csurgó
géppisztolyuk előtt.

Jaj, élek! De hány
homo sapiens fekszik a föld

ezerjófíves ravatalán?

Hogy élveztem, tárcsázva...

Hogy élveztem, tárcsázva,
hullámos
telefonszámodat?

Ahogy a hal táncol
a világtenger-kékben.

Keresem a halál
vizei alatt,

és nem emlékszem, nem emlékszem!

És íme, halhatatlan!

Szomorú kismacska-szemét
évek óta nézem és csak nézem,
itt sír az asztalom
fölötti lárva-képen.

S ma este – villanás –
megmozdul az agyamban:

kialudt benne ez a lét,
és íme, halhatatlan!

Az Ősanyák

Ne fájjon, hogy a napról napra halványabb
lomb a fák alá hull.

Figyelted, milyen új csodákat

szülnek az Ősanyák
a mindenség himnuszául?

Ne figurázd!

A zenében meg a versben,
szobrokban, képekben

és a táncban,
az beszél tájszólásban,

amiről semmi sem tud többet, mint a zene,
a vers, a szobor, a kép, a tánc.

Ne figurázd!

Álom, repülőteri tömegben

Mint a görög istenek, úgy nevettem,
ahogy megláttam Amerikában

nagylánnyá nőtt unokám
a repülőteri tömegben,

karján a férje.

Ó te Nagy Szellem-hozta indián!

És átöleltem.